

Arrest

nr. 171 490 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 16 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. X van 19 april 2016 van de Raad van State waarbij het arrest nr. X van 9 maart 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1.1. Verzoekers eerste en tweede asielaanvraag werden respectievelijk geweigerd bij 's Raads arresten nr. 65 527 van 12 augustus 2011 en nr. 103 262 van 22 mei 2013 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

1.2. Uit de bestreden beslissing d.d. 17 november 2014 blijkt dat verzoeker de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw werden geweigerd omdat aan het door hem in het kader van zijn huidige derde asielrelaanvraag uiteengezette relaas geen geloof wordt gehecht.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan

verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen en vergoelijken van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker, die in zijn verzoekschrift "erkent (...) niet de waarheid te hebben gesproken tijdens zijn eerste en tweede asielaanvraag", thans laat gelden dat de echtheid van de door hem neergelegde brief van de Bangladesh Hindu Budda Christian Oikya Parishad (BHBCUC) niet wordt betwist door de commissaris-generaal en dat a contrario blijkt dat de brief als authentiek wordt beoordeeld, gaat hij klaarblijkelijk uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waarin immers wordt (vast)gesteld dat "bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de authenticiteit van deze neergelegde brief van de BHBCUC dd. 27.04.2014". Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de betreffende vaststellingen die de commissaris-generaal alzo deden oordelen. Zijn huidige algemene uitleg dat men bij het eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken steeds gevraagd wordt uiterst beknopt te zijn, verklaart, noch rechtvaardigt waarom hij noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch nadien op het Commissariaat-generaal zelf spontaan ook maar enige melding maakte van het feit dat, zo blijkt uit die brief van BHBCUC, zijn ouderlijk huis zou zijn bezet, maar hij hier pas voor het eerst gewag van maakte na confrontatie door de commissaris-generaal met de inhoud van die brief. Immers, van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij de aanvang alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte en coherente wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die (mee) de (directe) aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij de aanvang, daar op hem/haar de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verzoeker is hier echter in gebreke gebleven. Verzoekers huidig betoog dat bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk een andere naam zou zijn opgegeven/genoteerd met betrekking tot de opsteller van die brief en dat dit een vergissing moet zijn, is niet ernstig en kan niet worden aangenomen. Verzoeker had immers de kans om deze zogenaamde vergissing op de Dienst Vreemdelingenzaken recht te zetten. Hij had namelijk nadat het verslag van zijn gehoor hem er in het Bangla werd voorgelezen voldoende de kans om eventuele fouten in zijn verklaringen en/of de vertaling ervan aan te kaarten en eventuele wijzigingen aan te brengen, doch liet dit geheel na te doen. Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal maakte hij op geen enkel moment melding van enige vergissing of problemen of onregelmatigheden die zich tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben voorgedaan, en gaf hij bovendien zelfs bij aanvang van het gehoor aan dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen. Het louter volharden in één versie van de feiten, zoals verzoeker in casu doet, heft de in de bestreden beslissing gedane tegenstrijdigheid niet op. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de vastgestelde contradictie en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Deze tegenstrijdigheid vindt zijn grondslag in het administratief dossier en heeft geen betrekking op een detail, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Verzoeker gaat er bovendien ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. 225.960). Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Om die reden en gelet op de informatie vevat in het administratief dossier waaruit blijkt dat het in Bangladesh gemakkelijk is om, desnoods via corruptie, valse en/of vervalste documenten te verkrijgen, kan aan voormelde door verzoeker neergelegde brief van BHBCUC van 27 april 2014 en de overlijdensakte van zijn oom, welke bovendien een gemakkelijk door knip-en plakwerk te fabriceren kopie betreft en daargelaten de taal waarin dit document is opgesteld en de door verzoeker in dit verband aangebrachte informatie omtrent de gehanteerde talen in Bangladesh, alsook aan de door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift

gevoegde brief van zijn vader, welke dus niet afkomstig is van een objectieve bron en een gesolliciteerd karakter vertoont, geen bewijswaarde worden gehecht.

Dergelijk verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten. Verzoekers relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.3. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

1.4. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 februari 2015, stelt de raadvrouw van de verzoekende partij dat zij volhardt in het verzoekschrift.

3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 9 februari 2015 opgenomen grond.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF